

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **F. V.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2016, č. j. 22 A 49/2015 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Uherské Hradiště, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 3. 4. 2015, č. j. MUUH-OD/92490/2014/PrchJ, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Prvního přestupku se měl dopustit tím, že dne 18. 11. 2014 u obce Zlechov na silnici I/50 ve směru od Brna řídil osobní motorové vozidlo nedovolenou rychlostí, neboť podle měření orgánu Policie ČR jel rychlostí 135 km/h. Při zvážení možné 3% odchylky měřicího zařízení tedy jel přinejmenším rychlostí 130 km/h a překročil tak nejnižší dovolenou rychlost stanovenou na 90 km/h nejméně o 40 km/h. Druhého přestupku se měl dopustit tím, že na stejném úseku předjížděl jiné motorové vozidlo, ačkoliv to bylo zakázáno svislým dopravním značením B21a „Zákaz předjíždění“, doplněným vodorovným dopravním značením V 1a „Podélná čára souvislá“. Za spáchané přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2015, č. j. KUZL-32503/2015, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně. V ní zpochybnil, že byla značka B 21a na daném úseku viditelná či zda se tam vůbec nacházela, což navrhoval dokázat ohledáním místa. Správní orgán I. stupně nepředvolal nezávislého svědka, řidiče předjížděného vozidla; výpověď tohoto svědka přitom nemohl nahradit úřední záznam policie a zprostředkovaná výpověď policistů. Žalobce dále namítal, že svědecké výpovědi policistů jsou nevěrohodné, protože od žalobce vybrali kauci, což bylo následně posouzeno jako nezákonný zásah rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2015, č. j. 62 A 9/2015 - 23, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 As 72/2015 - 36. To svědčí o jejich šikanózním postupu a zaujatosti vůči jeho osobě. Měření rychlosti pak bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť měřicí vozidlo bylo k vozovce postaveno zešikma a úsek, kde proběhlo měření, není rovný, ale jedná se o zatáčku; měření nadto neprováděla proškolená osoba. Správní orgán I. stupně konečně pochybil, když neuznal omluvu žalobcova zmocněnce z ústního jednání. Zmocněnci zabránila v účasti na jednání autonehoda, tuto skutečnost přitom správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím sekretářky včas oznámil a následně doložil záznamem o nehodě.

[4] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že důkazní břemeno sice leželo primárně na správním orgánu, nicméně při zpochybnění některého z důkazů žalobcem se břemeno přesunulo na žalobce. Ten však žádné důkazy, které by svědčily o neexistenci značky, nepředložil. Nebyl sice povinen se v řízení před správními orgány aktivně hájit, v takovém případě však ani nebylo možné od správních orgánů očekávat, že budou i po dostatečném objasnění skutkového stavu za žalobce domýšlet potenciální skutková tvrzení a opatřovat další, navíc nadbytečné, důkazy. Z žalobcova tvrzení po zastavení hlídkou Policie ČR, že si značky B 21a nevšiml, proto podle něj nelze dovozovat závěr, že se značka na daném místě nenacházela; žalobce se nadto neřídil ani vodorovnou značkou V 1a. Použití úředních záznamů jako důkazu je sice vyloučeno, avšak klíčovým důkazem, z něhož správní orgány vycházely, byly výpovědi zasahujících policistů, jež byly podle krajského soudu k prokázání žalobcovy viny dostačující a jejichž zákonnost nebyla zpochybněna. Za takové důkazní situace správní orgány nepochybily, pokud neprovedly jako další důkaz výslech řidiče předjížděného vozidla. Žalobcovo tvrzení, že z výpovědi policistů nevyplývalo, zda se na daném místě značení nacházelo či nikoliv, a následné úvahy o tom, co se z jejich výpovědi dá dovodit, pak krajský soud označil za účelové a snažící se zastírat skutečnost, že policisté shodně uvedli, že se značka na daném místě nacházela, o čemž dále svědčila také fotodokumentace.

[5] K věrohodnosti výpovědi policistů krajský soud uvedl, že citovanými rozsudky správních soudů sice byla potvrzena nezákonnost vybrání kauce, avšak nijak z nich nevyplývalo, že by jednání policistů bylo šikanózní. Z činnosti policistů přitom nevyplývalo nic, co by nasvědčovalo jejich zaujatosti vůči žalobci. Nezákonnost výběru kauce proto nemohla mít vliv na věrohodnost jejich výpovědi a zákonnost použití těchto výpovědi jako důkazu.

[6] O správnosti měření pak podle krajského soudu svědčí skutečnost, že měřicí zařízení žalobcovo vozidlo změřilo, neboť nebylo-li by měření v souladu s manuálem k obsluze, měřicí zařízení by se vypnulo. To, že nemohlo dojít k nesprávnému měření v důsledku špatného postavení měřicího vozidla, vyplynulo také z vyjádření žalovaného, který k němu připojil vyhodnocovací šablony ke snímku ze záznamu o přestupku. Za irelevantní krajský soud označil

pokračování

žalobcovo zpochybnění měření na základě souřadnic GPS s tím, že vůz se nacházel v zatáčce. Souřadnice GPS totiž nemají vliv na měření a jsou pouze doplňkovým údajem pro zpětné určení místa měření za účelem přezkoumání, zda a jak je na daném místě omezena rychlost, a přesné místo měření je doplňováno uživatelem zařízení. V daném případě tak byl podle krajského soudu zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti; ty přitom v průběhu správního řízení ani nevznikly, neboť žalobce v něm nic nenamítal. Nedůvodná je proto i žalobní námitka, že správní spis neobsahuje dokument o proškolení policistů k používání měřicího zařízení, neboť předmětem přestupkového řízení bylo posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek, nikoliv zkoumání způsobilosti policistů či jejich postup při měření rychlosti.

[7] K omluvě z ústního jednání před správním orgánem I. stupně krajský soud odkázal na podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné stanovené v § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Omluva byla sice včasná, přesto však nikoli náležitá. Nebylo vhodné, že byla zaslána třetí osobu, sekretářkou žalobcova zmocněnce, avšak s elektronickým podpisem žalobcova zmocněnce, což snížilo její věrohodnost. Žalobcův zmocněnec mohl nadto správní orgán kontaktovat sám, což však neučinil ani poté, co správní orgán I. stupně v reakci na e-mail sekretářky žalobcova zmocněnce uvedl, že přesunutí jednání neakceptuje. Žalobcův zmocněnec následně doložil záznam o dopravní nehodě, správní orgán I. stupně však dotazem u Dálničního oddělení Policie ČR Velký Beranov zjistil, že toho dne projíždějící hlídka nezaznamenala žádné stojící vozidlo. S přihlédnutím k tomu, že záznam o nehodě neobsahoval žádný časový údaj, správní orgán I. stupně správně vyhodnotil záznam o dopravní nehodě jako nevěrohodný a neuznal jej jako důvod omluvy. Žalobcovo tvrzení, že se jednalo o první omluvu z jednání, krajský soud odmítl jako nepravdivé, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že se jednalo o omluvu druhou. Z prvního jednání, nařízeného na 15. 1. 2015, se žalobcův zmocněnec omluvil dne 14. 1. 2015 s tím, že napadl žalobou u soudu vybrání kauce jako nezákonný zásah. Správní orgán tuto omluvu přitom akceptoval právě proto, že se v daném případě jednalo o omluvu první.

III.

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou sice formálně nepodřadil pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s., avšak vyplývá z ní, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel považoval postup správního orgánu I. stupně v řízení ve vztahu k omluvě z ústního jednání za nesprávný. Způsob, jakým stěžovatelův zmocněnec kontaktoval správní orgán I. stupně, nebyl podstatný, neboť zpráva byla podepsána zmocněncovým elektronickým podpisem, což mělo zaručit její autentičnost. Jednalo se nadto o doložitelnou formu komunikace. Zmocněnec důvod doložil hned následující den, a to s ohledem na vzdálenost od bydliště a nemožnost přístupu k počítači. Výtka krajského soudu, že zmocněnec neprojevil vůli se dohodnout se správním orgánem na dalším postupu a že stěžovatelův důvod omluvy nebyl doložen ještě v den jednání, je tak nepřipadná. Podstatné není ani vyjádření Dálničního oddělení Policie ČR, neboť tento orgán ani netvrdil, že by někdo z policistů daným úsekem projížděl. Správní orgán I. stupně si přitom mohl ověřit, že k nehodě došlo, a to předvoláním druhého účastníka nehody. K omluvě mělo být přihlédnuto i proto, že se jednalo o první omluvu z jednání, neboť prvního jednání se zmocněnec nezúčastnil, protože byly dány překážky, pro které nebylo možné věc v daném termínu projednat.

[10] Podle druhého okruhu stěžovatelových námitek správní orgány a krajský soud pochybily při zjišťování skutkového stavu. Krajský soud předně posoudil nesprávně otázku věrohodnosti svědků. Pokud totiž policisté proti stěžovateli nezákonně zasáhli vybráním kauce, svědčí

to o tom, že mají důvod být vůči stěžovateli zaujatí. Jako profesionálové ve svém oboru jsou totiž znalí práva, a nepochybně proto ví, kdy kauci uložit smí a kdy nikoliv. K umístění značky B 21a stěžovatel v žalobě vylíčil několik hypotéz, které vyplynuly ze svědecké výpovědi policistů a z jeho vyjádření, že značku neviděl. Z těchto hypotéz podle něj nelze jednoznačně dovést, že se na daném místě značení nacházelo. Krajský soud však tyto hypotézy označil za účelové a nelogické, a to bez bližšího odůvodnění, čímž zatížil rozsudek nepřezkoumatelností. Existence značení přitom nebyla dostatečným způsobem prokázána, neboť na snímcích značky pořízených Policií ČR není uvedeno, kdy byly pořízeny a jaký úsek komunikace zachycují. Správní orgány proto měly provést důkaz ohledáním místa a výslechem řidiče předjížděného vozidla. Stěžovatel namítal také rozpor měření s návodem k obsluze. Krajský soud dovedl správnost měření mimo jiné z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž při nesprávném měření by se měřicí přístroj vypnul, tato judikatura však byla podle stěžovatele překonána. Krajský soud rovněž nedostatečně vypořádal námitku, že ve správním spisu nebyl obsažen doklad o proškolení policistů k obsluze měřicího zařízení, a z údajů GPS vyplývalo, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá vyjádření v předchozím řízení a napadený rozsudek. Nad rámec toho uvedl, že postup policistů při nezákonném vybrání kauce nijak nesvědčí o jejich zaujatosti, jednalo se naopak v dané době, kdy ještě neexistovala relevantní judikatura, o běžnou praxi.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti vznáší dva okruhy námitek. Ještě než Nejvyšší správní soud přistoupí k posouzení podstatně širšího okruhu námitek zpochybňujících správnost zjištěného skutkového stavu, považuje za vhodné vypořádat námitky vztahující se k omluvě z ústního jednání před správním orgánem I. stupně. Krajský soud v napadeném rozsudku zmocněncovu omluvu považoval za včasnou a měl za to, že důvod uváděný zmocněncem, tj. nehoda, mohl skutečně být závažným důvodem k přijetí omluvy jako náležité. Konstatoval však, že stěžovatelův zmocněnec tento důvod nedoložil věrohodným způsobem. Z vyjádření dálničního oddělení Policie ČR totiž vyplynulo, že projíždějící hlídka v místě uváděném zmocněncem nezaznamenala žádnou nehodu, a to přesto, že sám zmocněnec tvrdil, že vyřizování následků nehody (odtah a další) bylo záležitostí v řádu hodin, a nikoliv minut. Zmocněncem předložený záznam o dopravní nehodě pak ani neobsahoval časový údaj o nehodě. K tomu krajský soud dodal, že k věrohodnosti zmocněncovy omluvy nepřispěla ani skutečnost, že omluvu správnímu orgánu I. stupně doručila zmocněncova sekretářka, nikoliv on sám, nicméně učinila tak se zmocněncovým zaručeným podpisem, jímž by měl disponovat výhradně zmocněnec sám.

[15] Nejvyšší správní soud považuje hodnocení krajského soudu za správné. Správní orgán I. stupně totiž vynaložil dostatečné úsilí na to, aby ověřil věrohodnost zmocněncovy omluvy. Pokud na základě jím zjištěných indicí dospěl k závěru, že důvod omluvy nebyl věrohodně prokázán, nelze považovat jeho postup za nezákonný. Za nepřipadnou považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovu námitku, že správní orgán I. stupně měl předvolat k ověření řádnosti omluvy

pokračování

svědka. Předmětem přestupkového řízení je totiž primárně právě přestupek, nikoliv ověřování omluvy z ústního jednání, a není proto namístě, aby se těžiště dokazování přestupkového řízení přeneslo od přestupku samého k procesnímu postupu v daném řízení. Správní orgán I. stupně proto v projednávaném případě nemusel zjišťovat věrohodnost omluvy se stejnou důkladností, jako při zjišťování vlastního skutkového stavu. Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že kritika krajského soudu ohledně způsobu komunikace je nepřipadná, neboť nikde není stanoveno, jakým způsobem mají účastníci řízení se správními orgány komunikovat. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že k formě komunikace zvolené stěžovatelovým zmocněncem se krajský soud vyjadřoval především s ohledem na věrohodnost omluvy. Nijak tím nenaznačil, že by způsob zmocněncem zvolený byl nepřipustný, pouze poukázal na to, že v kombinaci s dalšími okolnostmi mohla jiná forma komunikace přispět k věrohodnosti omluvy.

[16] Stěžovatel konečně tvrdí, že se jednalo o první omluvu z ústního jednání, a správní orgán I. stupně ji měl bez dalšího akceptovat. Nejvyšší správní soud má za to, že tomu tak není. Zaprvé, ze zákonné úpravy nijak nevyplývá, že první omluva z ústního jednání by měla být bez dalšího správními orgány akceptována. Je možné, že v praxi tomu tak zpravidla je, nicméně to jakkoliv nevylučuje posuzování náležitosti omluvy i pokud se jedná o omluvu první. Stěžovatelův zmocněnec se nadto z ústního jednání již jednou omluvil, přičemž správní orgán I. stupně omluvu bez dalšího akceptoval. Stěžovatelovu zmocněnci v účasti na prvním ústním jednání, nařízeném na 15. 1. 2015, údajně bránila překážka spočívající v tom, že stěžovatel podal 14. 1. 2015 žalobu na nezákonnost zásahu zasahujících policistů při vybrání kauce. Podání žaloby na určení nezákonnosti vybrání kauce však projednání samotného přestupku nijak nebránilo, stejně jako na něj nemělo vliv následné vydání rozhodnutí v soudním řízení. Podání žaloby proto nemohlo být objektivní překážkou pro postup v přestupkovém řízení. První zmocněncova omluva tedy byla běžnou omluvou z ústního jednání, která byla bez dalšího akceptována, a omluva z důvodu údajné nehody tak byla omluvou druhou. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil postup správního orgánu ve vztahu k zmocněncově omluvě správným způsobem, a stěžovatelova námitka je proto nedůvodná.

[17] Druhý okruh námitek směřuje ke zjištěnému skutkovému stavu. Stěžovatel v kasační stížnosti vznáší ve snaze zpochybnit skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně celou řadu námitek. Ještě než Nejvyšší správní soud přistoupí k jejich jednotlivému posouzení, považuje za vhodné nastínit východiska tohoto přezkumu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, uvedl, že „[o]bviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy [...]. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třebaš i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.“ Stěžovatel ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání před správním orgánem I. stupně nedostavili a nevyužili ani možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Zmocněnec sice připojil několik námitek ke své, správním orgánem I. stupně neakceptované, omluvě z jednání, avšak stěžovatel následně podal pouze blanketní odvolání a ani po výzvě jej nedoplnil. Lze proto říci, že stěžovatel byl ve správním řízení veskrze pasivní. Jakkoliv je takový postup jeho právem a nemůže mu být kladen k tíži, je stejně tak nutné tuto skutečnost reflektovat při přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány v projednávaném případě provedly výslech zasahujících policistů jako svědků a vyšly z fotografické dokumentace a ověřovacího listu k měřicímu zařízení. Tyto důkazy osvědčily bez pochyb jak existenci dopravního značení, tak správnost měření rychlosti stěžovatelova vozidla. V průběhu správního řízení tak nevyšlo najevo nic, co by vyvolávalo důvodné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Jak tedy Nejvyšší správní soud uvedl ve své judikatuře, jednalo se „o situaci, kdy již v samotném

správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést ke jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. [...] Pokud takový řidič jako obviněný z přestupku zůstane v řízení o přestupku pasivní, musel by v navazujícím soudním řízení věrohodně zpochybnit správnost popsaných důkazů, tedy prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.“ (rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47). Účelem soudního řízení tak v tomto případě není v první řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěném skutkovém stavu.

[18] Stěžovatel tvrdil, že věrohodnost zasahujících policistů jako svědků zpochybňuje jejich nezákonný zásah spočívající ve vybrání kauce. Nejvyšší správní soud se tímto názorem neztotožňuje. Je nepochybně pravda, jak tvrdí stěžovatel, že policisté jsou profesionálové znalí práva, to však automaticky neznamená, že je jejich případný nezákonný postup motivován negativním vztahem k pachateli přestupku. Aplikace práva je totiž zpravidla poměrně náročnou činností a nesprávné právní posouzení určité otázky nemusí být důsledkem zlé vůle či úmyslu, a to tím spíše v případech, kdy policisté při udělování pokuty posuzují skutkové okolnosti a aplikují na ně právní normy bezprostředně po spáchání přestupku. Předpokládaný výskyt právních omylů a snaha o jejich nápravu jsou ostatně důvodem, proč jak ve správním řízení, tak v řízení před správními soudy existuje celá škála opravných prostředků. Lze proto říci, že nesprávná aplikace práva bude zpravidla důsledkem chybné interpretace práva či posouzení skutkových okolností, nikoliv zaujatosti – například v případě soudců ve správním soudnictví je postup v řízení, ať už správný či nikoliv, dokonce jako důvod podjatosti výslovně vyloučen (§ 8 odst. 1 s. ř. s.). Pochybení úřední osoby při aplikaci práva může být proto jen zřídka, a to zpravidla teprve v kombinaci s dalšími okolnostmi, bráno jako projev skutečné zaujatosti rozhodující osoby. Konstatování, že dílčí úkon zasahujících policistů v podobě uložení kauce byl nezákonný, proto samo o sobě nepostačuje k závěru o jejich zaujatosti v pozici svědků, a to tím spíše, když důvodem nezákonnosti bylo toliko chybné posouzení důvodů postačujících pro uložení kauce (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2015, č. j. 62 A 9/2015 - 23). Aby mohl být učiněn závěr o zaujatosti zasahujících policistů, musely by být doloženy další skutečnosti, které by o zaujatosti svědčily. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že po něm nelze požadovat, aby dovozoval vnitřní motivaci policistů. Zaujatost policistů nicméně může vyplývat prokazatelným způsobem navenek, například z jejich jednání či vyjadřování, z jejich činnosti v minulosti nebo z poměru k osobě přestupce či jiným osobám, nebo v některých případech také ze skutečnosti, že jsou hodnoceni za množství dosažených postihů jednotlivců za přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). V projednávaném řízení však žádné takové okolnosti najevo nevyšly a stěžovatel je ani netvrdil. V důsledku toho Nejvyšší správní soud považuje závěr krajského soudu o věrohodnosti policistů jako svědků za správný a stěžovatelovu námitku za nedůvodnou.

[19] Další stěžovatelova námitka směřovala k dokazování existence značky B 21a. Stěžovatel se dílčími námitkami snaží zpochybnit, že se na daném místě značka B 21a nacházela, a dovozuje, že v tomto směru nebylo provedeno dostatečné dokazování. Podle Nejvyššího správního soudu však o existenci značky na daném místě dostatečně svědčilo jak svědectví policistů, tak fotografie přiložená k oznámení o přestupku, z níž nadto vyplývá, že na daném místě se ve směru stěžovatelovy jízdy nacházejí dokonce dvě značky B 21a, a to na každé straně vozovky. S ohledem na uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Závěr o nadbytečnosti provádění dalšího důkazu ohledáním místa

pokračování

a výslechem třetího svědka je proto správný. Krajský soud v tomto směru přiléhavě odkázal na všechny podstatné části odůvodnění výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011 - 68. Pokud stěžovatel za takové situace existenci značky zpochybňoval, bylo na něm, aby svá tvrzení o neexistenci značky náležitě podložil. Stěžovatelovy pokusy o různé výklady vyjádření policistů při svědecké výpovědi a jeho vyjádření, že značku neviděl, jakož i tvrzení, že se na fotografiích značky nenachází datum a čas, však ke zpochybnění existence značky postačovat nemohly. Pokud by totiž naopak postačovat mohly, znamenalo by to ve svém důsledku, že správní orgány by musely porušení dopravního značení dokazovat fotografiemi pořízenými vždy právě v okamžiku spáchání přestupku a nutně by se tak ocitaly v permanentní důkazní nouzi. Krajský soud tudíž otázku týkající se dokazování existence dopravní značky vypořádal přezkoumatelným způsobem a Nejvyšší správní soud jeho hodnocení považuje za správné. Ztotožňuje se rovněž se závěrem krajského soudu o účelovosti stěžovatelových námitek. O ní navíc svědčí také to, že stěžovatel ve své argumentaci zcela opomíjí, že na daném úseku se nacházelo rovněž vodorovné značení V 1a, jehož nerespektování by i při případné neexistenci značky B 21a postačovalo ke spáchání předmětného přestupku. Tuto námitku proto Nejvyšší správní soud rovněž shledal nedůvodnou.

[20] Stěžovatel dále namítal, že měření bylo v rozporu s návodem k obsluze. Krajský soud k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, podle něhož o správnosti měření svědčí již to, že rychlost vozidla byla rychloměrem zaznamenána, neboť výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru a ke změření by vůbec nedošlo. Stěžovatel naopak poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 - 60, který obdobný závěr krajského soudu neakceptoval a rozsudek zrušil pro nepřezkoumatelnost a kterým podle stěžovatele došlo k překonání rozsudku prvního senátu. Podle Nejvyššího správního soudu tomu tak nicméně není. Zaprvé, judikatura Nejvyššího správního soudu nemůže být překonána bez dalšího pouhým zaujetím odlišného názoru v pozdějším rozsudku, ale musí k tomu dojít předepsaným postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Zásadnější však je, že šestý senát posuzoval věc, která se v podstatných okolnostech lišila od případu projednávaného jak v rozsudku prvního senátu, tak v nynější věci. Ve věci projednávané šestým senátem totiž krajský soud tvrzení o správnosti měření v důsledku nevypnutí měřicího přístroje převzal bez dalšího z vyjádření žalovaného a dokazování nedoplnil žádnými dalšími důkazy, a to vše za situace, kdy nebylo možné „jednoduše vyvrátit námitku stěžovatele, že snímek z měření je atypický, resp. nestandardní vzhledem k pouze částečnému zachycení měřeného vozidla a registrační značky v pravé části snímku.“ O takovou situaci se však v nyní projednávané věci nejednalo. Správní orgán I. stupně a žalovaný vycházeli ze snímku pořízeného měřicím přístrojem, na němž je zřetelně a bez pochyb zachyceno celé stěžovatelovo vozidlo, dále pak z ověřovacího listu měřicího přístroje a svědectví policistů, kteří po změření rychlosti stěžovatelova vozidla jeho vozidlo ještě po určitou dobu následovali. Snímek z měřicího zařízení tudíž správní orgány doplnily dalšími důkazy, které ve svém celku postačovaly ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Závěry krajského soudu proto Nejvyšší správní soud považuje za správné.

[21] Krajský soud podle stěžovatele rovněž nedostatečně vypořádal námitku, podle které bylo měření v rozporu s návodem k obsluze, protože měřicí vozidlo bylo nesprávně postaveno a ze souřadnic GPS vyplývalo, že bylo měřeno v zatáčce. Krajský soud vyšel ze skutečnosti, že v řízení před správními orgány nebyly o zjištěném skutkovém stavu důvodné pochybnosti. Podle něj pak s ohledem na stěžovatelovu pasivitu neměly správní orgány důvod zabývat se podrobněji souladem měření s návodem k obsluze. K vlastní námitce pak krajský soud vyšel z obsáhlého vyjádření žalovaného, který v reakci na žalobu vyložil, proč samotný údaj GPS nemá na měření vliv, a prostřednictvím analýzy radarového snímku doložil, že měření bylo provedeno správně, tedy že vozidlo bylo správně postaveno a nejednalo se o chybné měření v zatáčce.

Je tedy zřejmé, že krajský soud vysvětlil, proč námitku neshledal důvodnou, a Nejvyšší správní soud tyto závěry považuje za dostatečné a náležitě odůvodněné. Krajský soud tuto žalobní námitku proto podle Nejvyššího správního soudu vypořádal náležitým způsobem a věcně správně. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že měření bylo v rozporu s návodem k obsluze i podle údajného vyjádření výrobce, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti. Tato listina je nicméně skutečností uplatněnou poprvé v řízení o kasační stížnosti, a proto k ní soud nepřihlížel (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[22] Podle poslední stěžovatelovy námitky nebyl ve správním spise obsažen doklad o proškolení policistů k obsluze měřicího zařízení. Krajský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, podle něhož je předmětem řízení především posouzení odpovědnosti stěžovatele za přestupek, a nikoliv způsobilost policistů k měření rychlosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu. Je pravda, že se ve správním spise zmiňovaný dokument nenachází, nicméně tuto skutečnost je opět nutné vnímat v kontextu celého správního řízení, v rámci něhož byl stěžovatel veskrze pasivní. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž o postupu policistů při měření rychlosti nevznikly důvodné pochybnosti. Za takové důkazní situace nelze považovat skutečnost, že správní orgán neprováděl důkaz dokladem o proškolení policistů, za pochybení. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit stěžovatelův odkaz na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160, který je nadto pouze interním předpisem, z něhož pro skutková zjištění v rámci přestupkového řízení nevyplývají žádné důsledky. Tuto námitku proto Nejvyšší správní soud rovněž považoval za nedůvodnou.

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu